यम उवाच ॥

स्नेहेन तुल्यमस्मासु माता देव न वर्त्तते ।
विसृज्य ज्यायसोऽप्यस्मान् कनीयांसौ बुभूर्षति ॥ २२ ॥
तस्यां मयोद्यतः पादो न तु देहे निपातितः ।
बाल्याद्वा यदि वा मोहात्तद्भवान् क्षन्तुमर्हति ॥ २३ ॥
शप्तोऽहं तात कोपेन जनन्या तनयो यतः ।
ततो नमस्ये जननीं इमां वै तपतां वर ॥ २४ ॥
विगुणेष्वपि पुत्रेषु न माता विगुणा पितः ।
पादस्ते पततां पुत्र कथमेतत्प्रवक्ष्यति ॥ २५ ॥
तव प्रसादाच्चरणो न पतेद्भगवान् यथा ।
मातृशापादयं मेऽद्य तथा चिन्तय गोपते ॥ २६ ॥

रविरुवाच ॥

असंशयमिदं पुत्र भविष्यत्यत्र कारणं ।
येन त्वामाविशत्क्रोधो धर्मज्ञं सत्यवादिनं ॥ २७ ॥
सर्व्वेषामेव शापानां प्रतिघातो हि विद्यते ।
न तु माचाभिशप्तानां क्वचिच्छापनिवर्त्तनं ॥ २८ ॥
न शक्यमेतन्मिथ्या तु कर्त्तुं मातुर्व्वचस्तव ।
किञ्चित्तव विधास्यामि पुत्रस्नेहादनुग्रहं ॥ २९ ॥
कृमयो मांसमादाय प्रयास्यन्ति महीतलं ।
कृतं तस्या वचः सत्यं त्वञ्च जातो भविष्यसि ॥ ३० ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

आदित्यस्त्वब्रवीच्छायां किमर्थं तनयेषु वै ।

Digitized by Google